Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3499/2025
11.9.2025. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Татјане Лемајић, председника већа, Слободана Керановића и Марије Бошковић, чланова већа, у парници тужиоца "Uniqa неживотно осигурање" а.д.о., са седиштем у Новом Београду, Булевар Милутина Миланковића број 134г, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, улица Грчкошколска број 1, против туженог АА, чији је пуномоћник Никола Жарковић, адвокат из Београда, улица Нехруова број 131/22, ради регреса, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 4284/24 од 10.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 11.9.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 4284/24 од 10.3.2025. године, а жалба тужиоца **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 4284/24 од 10.3.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца "Uniqa неживотно осигурање" а.д.о., са седиштем у Београду којим је тражио да се обавеже тужени АА да тужиоцу на име регреса исплати износ од 555.189,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.10.2017. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 83.250,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је у целости из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражио и висину определио.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386 ЗПП ("Службени гласник РС", број 72/11 са каснијим изменама и допунама), па је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно жалбеним наводима тужиоца није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, с обзиром да је изрека пресуде разумљива и непротивуречна сама себи нити разлозима пресуде, дати разлози су јасни, непротивуречни и довољно образложени, тако да се правилност чињеничног стања и примена материјалног права са сигурношћу може испитати.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку дана 5.9.2017. године у Београду догодила се саобраћајна незгода, коју је проузроковао тужени, директор "..." д.о.о. ... који је управљао возилом марке Toyota тип Auris тако што је нагло пустио квачило возила и возилом ударио у бандеру. Наведено возило је у тренутку саобраћајне незгоде било осигурано код тужиоца по полиси ауто-каско осигурања број ... са неограниченим роком трајања почев од 30.6.2014. године. Уговарач осигурања "..." д.о.о. ... је 19.10.2017. године наплатио од тужиоца износ од 555.189,00 динара на име накнаде материјалне штете, као последица наведене саобраћајне незгоде, која висина штете је међу парничним странкама неспорна.

Одлучујући претходно о истакнутом приговору недостатка пасивне легитимације првостепени суд је нашао да је исти неоснован будући да тужилац своја права према туженом црпи из одредбе члана 25 Општих услова за комбиновано осигурање моторних возила (ауто-каско) са укљученим осигурањем помоћи на путу којим је између осталог прописано да је осигуравач у обавези да надокнади штету проузроковану остварењем ризика предвиђеним у члану 20 ових услова, уз право регреса према возачу у пуном износу наплаћене накнаде из осигурања, уз околност да ће осигуравач имати право на регрес у случају да када је штету проузроковао возач који је запослен код осигураника односно уговарача осигурања. Сходно наведеном, према закључку првостепеног суда тужени је био возач, запослен код уговарача осигурања приликом настанка саобраћајне незгоде те је тиме исти пасивно легитимисан у овој правној ствари.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је полазећи од одредби члана 18 став 3, члана 25 Општих услова за комбиновање осигурања моторних возила (ауто-каско) са укљученим осигурањем помоћи на путу, члана 154, 155, 173, 176, 189, 190, 897, 917, 918, 939 став 1 и 4 Закона о облигационим односима нашао да је тужбени захтев тужиоца неоснован у целости будући да је чланом 939 став 4 Закона о облигационим односима прописано да изузетно од правила о преласку осигураникових права на осигуравача, ова права не прелазе на осигуравача ако је штету проузроковало лице које је радник осигурања осим ако је штету проузроковао намерно, па како у

конкретном случају тужилац није истакао нити пружио никакав доказ да је тужени предметну саобраћајну незгоду проузроковао намерно, на осигуравача нису ни могла прећи права осигураника због чега је тужбени захтев тужиоца у погледу регресног дуга неоснован.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је утврдио потпуно и поуздано на основу изведених доказа, које је ценио правилно, применом одредбе члана 8 ЗПП. За своју одлуку првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге које као правилне прихвата и овај суд, као другостепени из ког разлога пресуду није посебно образлагао у складу са овлашћењима из члана 396 став 2 ЗПП.

Неосновано се жалбеним наводима оспорава законитост побијане пресуде указивањем да је побијана одлука захваћена битном повредом одредби парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 355 Закона о парничном поступку јер не садржи све обавезне елементе будући да увод пресуде не садржи јединствани број за туженог који је странац као ни матични број тужиоца која је правно лице, односно не садржи ознаку законског заступника тужиоца. Ово стога што изостављање у уводу побијане одлуке јединственог броја за туженог и матичног броја странке која је правно лице, као и неозначавање законског заступника тужиоца, не може бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде, с обзиром да међу парничним странкама у току поступка није био споран идентитет учесника у поступку, а ради се о релативно битним повредама поступка које нису утицале на законитост и правилност побијане пресуде.

Без основа су жалбени наводи да суд није извео доказ саслушањем туженог на околност настанка саобраћајне незгоде па тиме и евентуалне алкохолисаности туженог као и да није извео доказ саобраћајно техничког вештачења на околност настанка саобраћајне незгоде и доприноса учесника настанку незгоде, а које доказе је тужилац предложио. Ово стога што је тужилац на припремном рочишту одржаном дана 9.3.2020. године оставио суду на оцену доказни предлог за извођењем доказа саслушањем туженог у својству парничне странке обзиром да се ради о правном питању, док је на истом рочишту повукао предлог за извођење доказа саобраћајно техничким вештачењем. Имајући у виду наведено, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8 ЗПП-а којим је прописано да суд по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, одлучује које чињенице ће узети као доказане. У току поступка, терет доказивања је на странци која тврди да има одређено право. Притом је законом установљено начело слободне оцене доказа које препушта суду савесну и брижљиву оцена доказа, при чему сходно одредби члана 229 ЗПП, суд одлучује које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница. Стога је првостепени суд у образложењу побијане одлуке на јасан, логичан и прихватљив начин изнео садржину изведених доказа и правилно их оценио.

Неосновано се жалбеним наводима указује да је суд погрешно применио материјално право, односно да у конкретном случају није применио одредбу члана 25 став 1 тачка 7 Општих услова за комбиновање осигурања моторних возила (ауто-каско) са укљученим осигурањем помоћи на путу која представља основ за право регреса

тужиоца према туженом.

Одредбом члана 25 Општих услова за комбиновање осигурања моторних возила (Ауто-каско) са укљученим осигурањем помоћи на путу предвиђено је да осигураник губи право из осигурања:

1. уколико возилом управља без одговарајуће дозволе за управљање том врстом возила,

2. уколико возилом управља возач под дејством алкохола, дроге или других опојних средстава и наркотика.

Према овим условима сматра се да је возач под утицајем алкохола и дроге или других опојних средстава и наркотика:

а) ако се анализом крви или другом методом мерења количине алкохола у организму утврди да у крви има више од законом прописане дозвољене количине алкохола, као и без обзира на количину алкохола у крви, ако се утврди да показује знаке алкохолне поремећености. Такође сматра се да је под утицајем алкохолне поремећености, ако након саобраћајне незгоде одбије да се подвргне алко-тесту, вађењу крви и слично или конзумира алкохол тако да онемогући реално утврђивање присуства алкохола у крви;

б) ако се стручним прегледом утврди да показује знаке поремећености због употребе дрога или других наркотика;

ц) ако након саобраћајне незгоде избегне или одбије да се подвргне испитивању своје наркотисаности или напусти место саобраћајне незгоде, а то није учињено због одласка у здравствену установу услед задобијених повреда.

Осигуравач ће међутим бити у обавези да накнади штету ако саобраћајна незгода није проузрокована тиме што је возач био под дејством алкохола или наркотика или кад возилом управља лице чије поступке осигураник одговара по било ком основу.

Чланом 25 став 1 тачка 7 истих услова предвиђено је да у случајевима из тачке 1. и 2. овог члана, уколико је осигураник правно лице, осигуравач је у обавези да надокнади штету проузроковањем остваривањем ризика предвиђених у члану 20 ових услова уз право регреса према возачу у пуном износу исплаћене накнаде из осигурања. Осигуравач ће имати право на регрес у случају кад је штету проузроковао возач који је запослен код осигураника односно уговарача осигурања а за време док управља возилом.

Према члана 939 став 1 Закона о облигационим односима ставу предвиђено је да исплатом накнаде из осигурања прелазе на осигуравача, по самом закону, до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је по ма ком основу одговорно за штету. Ставом 2. истог члана предвиђено је да ако је кривицом осигураника онемогућен овај прелаз права на осигуравача, у потпуности или делимично, осигуравач се ослобађа у одговарајућој мери своје обавезе према осигуранику. Ставом 3. истог члана предвиђено је да прелаз права са осигураника на осигуравача не може бити на штету осигураника, те ако је накнада коју је осигураник

добио од осигуравача из било ког узрока нижа од штете коју је претрпео, осигураник има право да му се из средстава одговорног лица исплати остатак накнаде пре исплате осигуравачевог потраживања по основу права која су прешла на њега. Ставом 4. истог члана предвиђено је да изузетно од правила о прелазу осигураникових права на осигуравача, ова права не прелазе на осигуравача ако је штету проузроковало лице у сродству у правој линији са осигураником или лице за чије поступке осигураник одговара, или које живи са њим у истом домаћинству, или лице које је радник осигураника, осим ако су та лица штету проузроковала намерно. Ставом 5. истог члана предвиђено је да ако је неко од лица поменутих у претходном ставу било осигурано од одговорности, осигуравач може захтевати од његовог осигуравача накнаду износа који је исплатио осигуранику.

У конкретном случају, тужилац тужбени захтев заснива на одредби члана 25 став 1 тачка 7 Општих услова за комбиновање осигурања моторних возила (ауто-каско) са укљученим осигурањем помоћи на путу будући да је тужени напустио место саобраћајне незгоде чиме је тужилац стекао право регреса према туженом у пуном износу исплаћене накнаде из осигурања. Неспорно је да је тужени као лице запослено код осигураника управљао осигураним возилом у моменту настанка саобраћајне незгоде и да је напустио место настанка саобраћајне незгоде. Међутим, право осигуравача (овде тужиоца) на регрес исплаћене накнаде реглисано је и одредбом члана 939 став 1 Закона о облигационим односима, уз изузетак предвиђен одредбом члана 939 ставом 4 Закона о облигационим односима који искључује правило о прелазу осигураникових права на осигуравача у случају да је возилом управљао радник осигураника и да штету није проузроковала намерно. У конкретном случају, тужилац током поступка није доказао да је тужени проузроковао штету на осигураном возилу намерно, па је првостепени на утврђено чињенично стање правилно применио одредбу члана 939 став 4 Закона о облигационим односима и нашао да нису испуњени услови за прелазак осигураникових права на осигуравача.

Општи услови осигурања су стандардизовани услови који осигуравачи унапред утврђују и који чине саставни део уговора о осигирању. Они садрже правила о правима и обавезама уговорних страна, начину пријаве и накнаде штете, искључењима из осигурања, роковима, престанку уговора и другим битним елементима. Сами по себи, Општи услови осигурања нису уговор, већ део Уговора о осигурању и њихова права снага је подређена Закону о облигационим односима. Позивање тужиоца на одредбу члана 25 став 1 тачка 7 Општих услова за комбиновање осигурања моторних возила (ауто-каско) са укљученим осигурањем помоћи на путу не може довести до другачијег закључка будући да су у конкретном случају уговорне одредбе садржане у Општим условима осигурања у супротности са императивима нормама Закона о облигационим односима које је суд дужан да је примени па је тиме првостепени суд насупрот жалбеним наводима на утврђено чињенично стање правилно применио материјално право.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, налазећи да, код датих разлога, нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396 став 1 ЗПП-а.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу

другом изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом чланова 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка с обзиром да са жалбом није успео, те је применом члана 165 ЗПП одлучене као у ставу другом изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Татјана Лемајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић